

Sygn. akt **III AUa 2440/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st.sekr.sąd. Karolina Majchrzak

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Poznaniu

sprawy **C. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt III U 2/16

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpiał
----------------------	--------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06.11.2015 r., znak : (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział (...) odmówił C. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołanie od decyzji złożył C. K..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 29 września 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt III U 2/16 Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 06.11.2015 r., znak : (...), w ten sposób, że przyznał C. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na trwale, począwszy od daty złożenia wniosku.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

C. K., ur. (...) z zawodu jest stolarzem i cieślą i w tym zawodzie pracował. W okresie od 29.01.2007r. odwołujący pracował za granicą – w Norwegii i w Niemczech. Po zakończeniu zatrudnienia pobierał zasiłek rehabilitacyjny.

W dniu 28.08.2014r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oświadczając, że nie pracuje.

Po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 07.08.2014r. odwołujący został uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy do dnia 31.08.2016r., a data powstania częściowej niezdolności do pracy została ustalona – od daty zakończenia świadczenia rehabilitacyjnego, tj. 05.08.2014r.

Decyzją z dnia 06.11.2015 r. znak:(...)ZUS odmówił C. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując w uzasadnieniu decyzji, że odwołujący nie spełnił przesłanki w postaci uzyskania wymaganego 5 - letniego okresu składkowego i nieskładkowego. W uzasadnieniu podkreślono, że w wymaganym okresie odwołujący udowodnił jedynie 2 lata, 1 miesiąc i 1 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Nadmieniono też, że w stażu pracy zostały uwzględnione okresy potwierdzone przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową od 26.02.2012r. do 28.02.2013r. oraz przez norweską instytucję ubezpieczeniową od 29.09.2010r. do 28.02.2011r. zgodnie z rozporządzeniami tak jakby przebyte zostały na terenie Polski, z uwagi na fakt, iż każdy z tych okresów jest krótszy niż rok.

W toku postępowania Sąd Okręgowy, w oparciu o treść przepisu art. 278 k.p.c., przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy M. G. na okoliczność ustalenia, czy odwołujący jest niezdolny do pracy, jeżeli tak to od kiedy, w jakim stopniu i na jaki okres oraz czy niezdolność ta powstała przed dniem 14.01.2006 r.

Na podstawie wydanej opinii sądowno-lekarskiej Sąd I instancji ustalił, że u wnioskodawcy występują:

- zwyrodnienie stawów kolanowych,
- dyskopatia kręgosłupa bez upośledzenia sprawności i bez objawów bólowego.

Stan kręgosłupa nie powodował i nie powoduje niezdolności do pracy odwołującego. Wprawdzie wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia jakiegokolwiek dysfunkcji, tym bardziej w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są wykonywane swobodnie, w prawidłowym zakresie i brak jest obiektywnych objawów zespołu bólowego. Niemniej jednak zmiany zwyrodnieniowe obu stawów kolanowych z zagięciem osi i z przykurczem zgięciowym i ze zwężeniem szpar stawowych powodują, że aktualnie z przyczyn ortopedycznych odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy. Niezdolność ta trwa nadal od dnia 10.06.2013r. Na dzień 14.01.2006r. u odwołującego występowała niezdolność do pracy i była spowodowana urazem lewego kolana jakiego odwołujący doznał już w 2005r. Niezdolność ta była związana z leczeniem operacyjnym i sanatoryjnym jakie odwołujący przeszedł w związku z urazem kolana. Wówczas co prawda odwołujący odzyskał zdolność do pracy w 2007 r., co wynika z dokumentacji leczenia ortopedycznego, ale uraz kolana powstały w kwietniu 2005 r. spowodował rozwój zmian zwyrodnieniowych i doprowadził do powstania całkowitej niezdolności do pracy, która powstała od 10.06.2013r.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy wydał zaskarżony wyrok.

Sąd I instancji stwierdził, że wartość dowodowa dokumentów nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony. Ponadto Sąd uznał opinię sądowno-lekarską sporządzoną przez biegłego ortopedy M. G., wraz z opiniami uzupełniającymi za przekonującą, wyczerpującą oraz w pełni przydatną do rozstrzygnięcia sprawy. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego ortopedy uznając, że sam fakt, że organ rentowy nie zgadza się z wnioskami opinii nie może uzasadniać przeprowadzania dowodu z opinii innego biegłego. Wobec faktu, iż organ rentowy po sporządzeniu opinii uzupełniających nie powoływał się na żadne nowe okoliczności i nie przedstawił żadnych nowych dokumentów, co do których zachodziłaby konieczność dodatkowego wypowiedzenia się przez biegłego co do oceny stanu zdrowia odwołującego Sąd uznał, że nie zachodziła

potrzeba powołania innego biegłego. W ocenie Sądu I instancji wszystkie sporne kwestie zostały przez biegłego jasno i konkretnie wyjaśnione w opiniach uzupełniających, a wynika z nich jednoznacznie, że w dniu 14 stycznia 2006r. odwołujący był niezdolny do pracy, a niezdolność ta wynikała z urazu jakiego odwołujący doznał w kwietniu 2005 roku. Natomiast aktualna niezdolność do pracy odwołującego także ma swoje źródło w powyższym urazie kolana. Sąd Okręgowy podkreślił, że w niniejszym postępowaniu istotne było, czy odwołujący w znacznym stopniu utracił zdolność do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami i nie badał tego czy odwołujący miał orzeczoną rentę i czy był niezdolny do pracy w rozumieniu rentowym.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy niezdolność do pracy u odwołującego powstała przed dniem 14.01.2006r. Poza sporem natomiast pozostawał fakt, że C. K. jest obecnie niezdolny do pracy oraz fakt, że odwołujący spełniłby warunki stażowe do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy właśnie na dzień 14.01.2006r.

Na podstawie wniosków zawartych w opinii biegłego ortopedy, Sąd I instancji uznał, że stan zdrowia odwołującego sprawiał, że był on przed 14.01.2006 r. osobą niezdolną do pracy i w ocenie biegłego ortopedy – na opinii którego oparł swe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy – całkowita niezdolność do pracy odwołującego powstała od kwietnia 2005 roku, w wyniku urazu kolana. Przy tym biegły szczegółowo odniósł się do konieczności uwzględnienia, aby niezdolność do pracy zaistniała u odwołującego jeszcze przed w/w datą i jednoznacznie podał, że obecnie tj. od 10.06.2013r. odwołujący jest niezdolny do pracy, ale też na dzień 14.01.2006r. odwołujący był niezdolny do pracy. Co prawda odwołujący odzyskał zdolność do pracy w 2007r., ale zarówno aktualna niezdolność do pracy jak i niezdolność w dniu 14.01.2006r. powstała na skutek urazu kolana, który doprowadził do powstania zmian zwyrodnieniowych, które obecnie uniemożliwiają odwołującemu wykonywanie pracy. Sąd Okręgowy skonkludował, że niezdolność ta ma już charakter niezdolności całkowitej i jest to niezdolność trwała, gdyż odwołujący nie rokuje poprawy stanu zdrowia. W oparciu o przedmiotową opinię Sąd I instancji ustalił, że u odwołującego stan niezdolności do pracy ma charakter trwały, stąd też właściwym jest przyznanie świadczenia na stałe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy przywołując treść przepisów art. 57, art. 12 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 13 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2015.748), uznał odwołanie C. K. za uzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe począwszy od daty zgłoszenia wniosku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. Wydział (...), zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie praw materialnego, a w szczególności art. 57 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w dacie 14.01.2006 r. wnioskodawca był całkowicie niezdolny do pracy w świetle przepisów ustawy emerytalnej, co skutkowało przyznaniem wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na trwale, począwszy od dnia złożenia wniosku;

- błędne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji, co do przyjęcia twierdzenia, że stan zdrowia wnioskodawcy, w świetle treści dopuszczonej opinii biegłego sądowego, kwalifikuje go w dacie 14.01.2006 r. do osób całkowicie niezdolnych do pracy na stałe.

W związku z powyższym, pozwany organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania od decyzji z dnia 06.11.2015 r. znak (...)

ewentualnie

dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego specjalisty w dziedzinie ortopedii na okoliczność stwierdzenia, czy stan zdrowia odwołującego, stwierdzany na datę 14.01.2006 r. uzasadniał ustalenie u niego całkowitej niezdolności do pracy na trwale.

Z pisma odwoławczego, datowanego 15 marca 2017 r., należy wywnioskować, że wniośł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się zasadna i jako taka doprowadziła do zmiany wyroku Sądu Okręgowego zgodnie z kierunkiem zaskarżenia.

Na wstępie wskazać należy, iż postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebrany w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, niepubl.).

Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7–8, poz. 124).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd I instancji właściwie zgromadził materiał dowodowy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Niemniej jednak, jego analiza doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Odwoławczy ustaleń – odnośnie spełnienia przez ubezpieczonego ustawowych warunków do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy – odmiennych, niż te, które zostały przyjęte przez Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji Sądu Okręgowego, iż w ustalonym stanie faktycznym ubezpieczony spełnił warunki uprawniające go do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. O ile bowiem Sąd Odwoławczy podzielił ustalenia Sądu I instancji odnośnie rozpoznanych u ubezpieczonego schorzeń, to odmiennie niż Sąd I instancji ocenił przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Dokonując ustaleń w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd I instancji, oparł się o analizę dostępnej dokumentacji dotyczącej ubezpieczonego oraz o przeprowadzony w toku postępowania przed Sądem I instancji dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy-traumatologa, właściwych dla schorzeń ubezpieczonego. W tym miejscu należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, ma pełną świadomość tego, iż warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 kwietnia 2000 r., II UKN 498/99, OSNAP 2001 nr 19, poz. 597; 7 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006 nr 56, poz. 97 oraz powołane w nim orzecznictwo; z 14 marca 2007, III UK 130/06). Równocześnie trzeba jednak wskazać, iż jakkolwiek ocena częściowej/całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, wymaga z reguły wiadomości specjalnych (opinii biegłego z zakresu medycyny), to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo/całkowicie niezdolny do pracy musi uwzględniać także inne elementy, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej

pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 12 ust. 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm. w związku z art. 278 § 1 k.p.c.). Ocena ta ma charakter prawny, stanowiąc subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych i może jej dokonać wyłącznie sąd a nie biegły.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Apelacyjny w przeciwieństwie do Sądu I instancji, wywnioskował z treści opinii, że biegły nie wskazał jednoznacznie, że całkowita niezdolność do pracy odwołującego powstała od kwietnia 2005 r., w wyniku urazu kolana, bowiem opinia takiego stwierdzenia nie zawiera. Z kolei Sąd Odwoławczy podziela ustalenia biegłego odnośnie faktu, że od 10 czerwca 2013 r. odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy.

Przechodząc do zarzutów apelacji odnośnie naruszenia prawa materialnego, Sąd Apelacyjny wskazuje, że właściwa wykładnia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, to jest art. 57 i art. 58 ustawy emerytalno-rentowej w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji, nie pozwala na stwierdzenie, że ubezpieczony C. K. spełnił przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sąd Odwoławczy podkreśla, że zmieniając decyzję organu rentowego poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy Sąd pierwszej instancji obowiązany jest sprawdzić, czy spełnione są wszystkie warunki do przyznania świadczenia. Sąd rozstrzygając o prawie ma obowiązek ustalić czy wszystkie przesłanki skutkujące jego powstaniem zostały spełnione bez względu na to czy wszystkie one zostały zakwestionowane przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji czy też nie. Niespełnienie bowiem jednej z łącznie określonych przesłanek powoduje brak powstania prawa do świadczenia. .

I tak, zgodnie z przepisem art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił **łącznie** następujące warunki: 1) jest niezdolny do pracy; 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Na podstawie art. 57 ust. 2, przepisu ust. 1 pkt 3, tj. jedynie ostatniego z warunków, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy). Nadal jednak wymagane jest spełnienie warunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, tj. posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, który doprecyzowuje przepis art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy. Zgodnie z tym ostatnim przepisem ubezpieczony, u którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat spełni warunek wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, gdy osiągnął taki okres wynoszący łącznie co najmniej 5 lat. Na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Zaś zgodnie z nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 23 września 2011 r., którą dodano przepis art. 58 ust. 4 ustawy, przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny zauważa, że z uzasadnienia projektu wspomnianej nowelizacji wynika wyraźnie, że konkretyzacją art. 57 ust. 1 pkt 2 jest art. 58 ustawy, określający minimalną długość okresów składkowych i nieskładkowych, wymaganych do powstania prawa do renty dla poszczególnych grup wiekowych. Dla osób, które stały się niezdolne do pracy powyżej 30 roku życia, ustawodawca w ust. 2 tego przepisu przewidział warunek, uzależniający powstanie prawa do renty od wykazania 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Ponadto ustalając, czy wnioskodawca ma wymagany staż ubezpieczeniowy, organ rentowy bada 10-letnie poprzedzające datę zgłoszenia wniosku lub datę powstania niezdolności do pracy – zależnie od tego, co jest korzystniejsze.

Ze względu na rolę, jaką pełni renta z tytułu niezdolności do pracy, która nie jest świadczeniem o charakterze socjalnym na rzecz osób niezdolnych do pracy pozostających bez związku z tytułem ubezpieczenia rentowego, ustawodawca

uznał za celowe uzależnienie prawa do renty od tego, czy wnioskodawca, którego niezdolność do pracy powstała po 30 roku życia, posiada przynajmniej 5-letni staż ubezpieczeniowy w okresie ostatnich 10 lat. Dlatego zgodnie z obecnym stanem prawnym każda osoba, która stała się niezdolna do pracy po ukończeniu 30 roku życia, ma prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy ma przynajmniej 5-letni staż ubezpieczeniowy. Zatem, osoba, która w ostatnim dziesięcioleciu nie ma co najmniej 5 lat okresu składkowego i nieskładkowego, nie ma prawa do renty.

W niniejszej sprawie lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 07.08.2014 r. stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 31.08.2016 r., a jako datę powstania niezdolności do pracy ustalił datę zakończenia pobierania świadczenia rehabilitacyjnego tj. 05.08.2014 r. W wyżej wymienionym okresie tj. od 06.08.2004 r. do 05.08.2014 r., odwołujący udowodnił 2 lata, 1 miesiąc i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Z kolei na datę złożenia wniosku tj. na dzień 28.08.2014 r., wymagany okres składkowy i nieskładkowy winien przypadać od 29.08.2004 r. do 28.08.2014 r. – odwołujący udokumentował również 2 lata, 1 miesiąc i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Także późniejsze ustalenie przez biegłego, iż całkowita niezdolność do pracy C. K. powstała od dnia 10 czerwca 2013r. nie sprawiła, że odwołujący spełnił łącznie warunki do przyznania mu prawa do renty tj. by wykazał 5-letni okres zatrudnienia – w poprzedzającym ową datę – dziesięcioleciu, bądź by legitymował się 30-letnim stażem pracy. Jednocześnie podkreślić należy, że w sprawie nie było sporu co do okresów ubezpieczenia C. K., jak i co do daty powstania niezdolności do pracy odwołującego, jako że ostatecznie pozwany nie zakwestionował daty 10 czerwca 2013r., jako daty powstania niezdolności do pracy. Innymi słowy ubezpieczony nie legitymuje się 5 letnim okresem składkowym i nieskładkowym przypadającym zarówno w ciągu 10 lat przed datą złożenia wniosku, jak i przed datą powstania niezdolności do pracy w w/w okresach.

Jednakże podkreślenia wymaga, że odwołujący spełniłby warunki stażowe do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy na dzień 14.01.2006 r. – z wymaganego stażu co najmniej 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ubezpieczony wykazał wówczas 5 lat, 1 miesiąc i 29 dni. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji zmierzał jedynie do wykazania, że właśnie przed tym okresem odwołujący był niezdolny do pracy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że zgadza się z argumentacją Sądu Okręgowego, iż niezdolność do pracy odwołującego na dzień 14 stycznia 2006 r. była spowodowana urazem kolana jakiego doznał wnioskodawca w kwietniu 2005 r. Jednak niezdolność ta była jedynie niezdolnością okresową, związaną z leczeniem operacyjnym i sanatoryjnym, a odwołujący odzyskał zdolność do pracy w grudniu 2007 r.

Konkludując, obecna niezdolność do pracy C. K. (od 10.06.2013 r.) nie istniała od dnia 14.01.2006 r., bowiem wtedy trwało jedynie leczenie urazu, co nie jest równoznaczne z trwałą niezdolnością do pracy rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach zwłaszcza, że bezspornym było, iż odwołujący odzyskał zdolność do pracy w grudniu 2007 r. W konsekwencji zatem dopiero stwierdzenie, że stan zdrowia C. K., stwierdzany na datę 14.01.2006 r. uzasadniał ustalenie u niego częściowej/całkowitej niezdolności do pracy – i to od dnia 14.01.2006 r., na trwałe – mógłby być podstawą przyznania odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Tym samym C. K. nie spełnił łącznie wszystkich przesłanek do otrzymania prawa do nabycia renty z tytułu niezdolności do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Apelacyjny orzekając co do istoty sprawy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Uwzględniając jednak okoliczności faktyczne tej sprawy (całkowitą niezdolność do pracy), Sąd Apelacyjny wskazuje na możliwość wystąpienia przez ubezpieczonego z wnioskiem do Prezesa ZUS o przyznanie prawa do renty w drodze wyjątku wynikającą z art. 83 ustawy emerytalno-rentowej. Przepis ten bowiem stanowi, że ubezpieczonym, którzy wskutek szczególnych okoliczności nie spełniają warunków wymaganych w ustawie do uzyskania prawa do emerytury lub renty, nie mogą – ze względu na całkowitą niezdolność do pracy lub wiek – podjąć pracy lub działalności objętej ubezpieczeniem społecznym i nie mają niezbędnych środków utrzymania, Prezes Zakładu może przyznać w drodze wyjątku świadczenia w wysokości nieprzekraczającej odpowiednich świadczeń przewidzianych w ustawie.

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Jolanta Cierpień
----------------------	--------------------	----------------------